

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 7Er/777/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313219544
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniel Koneracký
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4313219544.5

Uznesenie

Okresný súd Levice v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Advocate, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, proti povinnému: X. N., W.. XX.XX.XXXX, Y.Á. XXX/XX, H. T., o vymoženie 269 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd exekúciu **z a s t a v u j e**.

II. Súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, súd **p r i z n á v a** náhradu trov exekúcie vo výške 39,83 eura, ktoré je povinný uhradiť oprávnený do 3 dní od doručenia tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd“) vydal dňa 24.09.2015 poverenie, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava (ďalej len „súdny exekútor“), vykonaním exekúcie.

2. Povinný dňa 14.01.2020 doručil súdu návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedol, že žiada zastavenie exekúcie, nakoľko súdny exekútor si navýšil úroky, ktoré sú podľa povinného úžernícke a v rozpore s ochranou spotrebiteľa. Povinný žiadal tiež o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá je tiež v rozpore s ochranou spotrebiteľa pretože ide o vopred pripravenú dohodu, ktorá bola podpísaná súčasne so zmluvou o úvere.

3. Dňa 01.02.2021 súdny exekútor oznámil súdu, že pohľadávka oprávneného je úročená plynúcim úrokom z omeškania, preto došlo k jej navýšeniu. K podaniu povinného uviedol, že v exekučnom príkaze sa neuvádza suma, ktorá bola doposiaľ vymožená, nakoľko takáto povinnosť z Exekučného poriadku nevyplýva.

4. Oprávnený k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedol, že posudzovanie povinného ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Oprávnený poukázal na skutočnosť, že dňa 28.06.2010 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č. 405400260, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel (ďalej len „zmluva o úvere“). Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom X. N. ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného identifikačným číslom 45349592 pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Oprávnený ďalej uviedol, že podľa zákona o spotrebiteľských úveroch je dôležité na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinného, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. Povinný toto svoje vyhlásenie potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere. Skutočnosť, na čo konkrétne

bol povinným následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Povinný ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či povinný (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. K rozhodcovskej zmluve oprávnený uviedol, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania, alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V zmysle rozhodcovskej zmluvy článku II - predmet zmluvy v bode 1 sa uvádza: zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Z toho jasne vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, a povinný sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Oprávnený odmieta akékoľvek argumenty povinného, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom povinným. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Oprávnený je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Oprávnený si navyše dovoľuje konštatovať, že prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak oprávnený popiera, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení zákona č. 394/2011 Z.z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Medzi oprávneným a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Zároveň oprávnený poukazuje, že povinný svojím podpisom zo dňa 28.06.2010 vyhlásil, že s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzatvorením. Oprávnený k zmluve o úvere uzavretej s povinným uviedol, že zmluva bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka má Zmluva povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nie je možná, nakoľko právny vzťah medzi oprávneným a povinným, s prihliadnutím na charakter Zmluvy, nie je vzťahom spotrebiteľským. Povinný pred uzatvorením Zmluvy predložil oprávnenému osvedčenie o živnostenskom oprávnení z čoho oprávnený odvodil, že povinný koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto predložil povinnému Zmluvu riadiacu sa ustanoveniami Obchodného zákonníka. Oprávnený v tejto súvislosti pokázal aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Spolkovej republiky Nemecko zo dňa 22.12.2004, sp. zn.: VIII ZR 91/04 podľa ktorého: „Ak spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom, napr. preto, že inak by druhá strana spotrebiteľskú zmluvu neuzatvorila je potrebné takýto záväzok posudzovať ako obchod a nie ako spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko je treba chrániť dobrú vieru dodávateľa a dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva.“ Povinný v Zmluve dobrovoľne uviedol údaje preukazujúce, že je živnostník (podnikateľ), t. j. identifikačné číslo, miesto podnikania. Pred uzatvorením Zmluvy oprávnený vždy skúma bonitu potenciálneho klienta. Aj z uvedeného nepochybné vyplýva, že povinný je podnikateľom a mal v úmysle uzavrieť Zmluvu ako podnikateľ. Oprávnený na základe uvedených skutočností predložil povinnému predmetnú Zmluvu, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka.

5. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

6. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

7. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

8. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Odsek 2 citovaného zákonného ustanovenia uvádza, že súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

9. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

10. Podľa § 2 písm. a) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

11. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

12. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

14. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

15. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

16. Podľa § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže

vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

17. Súd posúdil návrh povinného na zastavenie exekúcie a po jeho preskúmaní ako aj preskúmaní vyjadrenia oprávneného, exekučného titulu, zmluvy o úvere a rozhodcovskej zmluvy zistil nasledovný skutkový stav: oprávnený ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ uzavreli dňa 28.06.2010 zmluvu o úvere č. 405400260 (ďalej len „zmluva o úvere“). Táto zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na znenie § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, znenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z okolností utvárania zmluvy a najmä s ohľadom na povahu strán zmluvy je zrejmé, že oprávnený pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvoril s povinným ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Aj keď v zmluve o úvere dlžník (povinný) prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania, v danom prípade to nepostačuje na vyvodenie záveru, že daná zmluva nie je spotrebiteľská. Veriteľ totiž musí preukázať opodstatnenosť poukazu na podnikateľskú činnosť/povolanie/zamestnanie dlžníka a súvis poskytovaného úveru s takouto činnosťou; nepreukázanie tejto skutočnosti vedie k tomu, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú v takomto prípade použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. V tejto súvislosti súd poukazuje aj uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 6CoE/68/2019-64 zo dňa 30.09.2020. Na základe uvedeného mal súd jednoznačne preukázané, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na právny vzťah medzi účastníkmi je nutné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán. Súd ďalej zistil, že spolu so zmluvou o úvere bola v ten istý deň uzatvorená aj rozhodcovská zmluva, na podklade ktorej v spore medzi účastníkmi rozhodol rozhodcovský súd. Súd preskúmal rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola uzavretá medzi veriteľom (oprávneným v tomto konaní) a dlžníkom (povinným v tomto konaní), pričom zistil, že táto bola pripravená na vopred formulovanom tlačive, ktoré vypracoval veriteľ s tým, že sa v nej dopĺňali len určité údaje o osobe dlžníka a úverovej zmluvy, na ktorú sa mala takáto rozhodcovská zmluva vzťahovať. Otázkou, ktorou sa súd musel pri rozhodovaní zaoberať, bolo posúdenie, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne alebo nie, a teda či rozhodcovský súd mal právomoc rozhodnúť o nároku, ktorý si v rozhodcovskom konaní uplatnil žalobca a následne v exekučnom konaní oprávnený. V predmetnej rozhodcovskej zmluve sa veriteľ a dlžník dohodli, že spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienok zabezpečujúcej úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom alebo cestou príslušného súdu v súdnom konaní. Výber súdu, ktorý bude prejednávať vec a rozhodovať o nej spočíval na tej zmluvnej strane, ktorá podáva žalobný návrh. Podľa takto dohodnutej rozhodcovskej zmluvy tak je možné spory medzi stranami tohto konania riešiť aj v súdnom konaní, avšak výber, pred akým súdom sa bude riešiť ich spor, spočíva vždy na žalobcovi. Z takto formulovanej rozhodcovskej zmluvy tak vyplýva, že v prípade, ak by podával návrh na začatie rozhodcovského konania žalobca (oprávnený) ako dodávateľ, tak žalovaný (povinný) ako slabšia zmluvná strana, teda spotrebiteľ, bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, pričom ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje aj problematiku rozhodcovskej zmluvy, sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa tak, aby bola zabezpečená ochrana jeho práv. Ak by žalobca ako dodávateľ začal konanie na rozhodcovskom súde, tak je takáto rozhodcovská zmluva neprijateľná, pokiaľ nie je daná možnosť pre spotrebiteľa, aby takéto rozhodcovské konanie zastavil alebo sa mu iným spôsobom vyhol. Aj napriek skutočnosti, že bola uzavretá rozhodcovská zmluva, ktorá mala nevýhradný charakter, tak spotrebiteľ mal len iluzórnu a domnelú možnosť voľby pri výbere súdu, ktorý bude prejednávať spory vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere, pretože súdu je známe z jeho činnosti, že oprávnený ako veriteľ pravidelne uprednostňuje pri riešení jeho nárokov a sporov vyplývajúcich z uzavretých úverových zmlúv rozhodcovské žaloby a rozhodcovské súdy, pričom jeho nároky vyplývajú zo štandardne formulovaných zmlúv. Okrem toho v prípade, ak si uplatňuje svoje práva z titulu úverovej zmluvy spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana tak ten uprednostňuje všeobecné štátne súdy pred rozhodcovskými súdmi. Zároveň súd tiež podotýka, že rozhodcovský súd iba málokedy posudzuje platnosť založenia vlastnej právomoci s tým, že túto pri svojich rozhodnutiach zväčša formalisticky konštatuje ako danú. Súd tak dospel k názoru, že oprávnený predložil účelovo povinnému rozhodcovskú zmluvu ako spotrebiteľovi, ktorý nepozná pravidlá rozhodcovského konania a nevenuje takejto rozhodcovskej zmluve dostatočnú pozornosť a zneužíva tak nevedomosť spotrebiteľa pri vyjednávaní podmienok zmluvného vzťahu s tým, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže ho zhojiť ani

skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá na samostatnom liste papiera. V takejto podobe uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu považujú i sudy za neplatnú a označujú ich ako zmluvy obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/107/2019-158 zo dňa 18.03.2020).

18. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený, a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere, konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

19. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Praktickým dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy bolo to, že spotrebiteľovi bola fakticky odoprená možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa podpisom rozhodcovskej zmluvy reálne vopred vzdal práva na účinnú právnu obranu. Rozhodcovský rozsudok iba formálne prebral argumenty žalujúcej strany a nevysporiadal sa s inštitútmi zameranými na ochranu práv vyplývajúcich pre spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Nemohol byť preto zákonným podkladom na vykonanie exekúcie.

20. Súd tak po preskúmaní rozhodcovskej zmluvy dospel k názoru, že tá má charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v dôsledku čoho je neplatná a to aj s poukazom na skutočnosť, že samotný oprávnený vyberal rozhodcovský súd, pred ktorým mali byť prejednané sporné nároky vyplývajúce z úverovej zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov súd exekúciu zastavil a námietky povinného, ako aj návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie zamietol.

21. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného predpisu, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

22. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie.

23. Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

24. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

25. Podľa § 30 vyhlášky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Exekučného poriadku, v exekučných konaniach začatých do 31.03.2017 patrí exekútorovi odmena a náhrady podľa predpisov účinných do 31.03.2017.

26. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení vyhlášky č. 141/2008 Z.z. (ďalej len „vyhláška“), účinnosť od 01.01.2009, ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak súd exekúciu zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 33,19 eura.

27. Súdny exekútor dňa 02.09.2021 oznámil súdu, že trovy exekúcie si uplatňuje vo výške 39,83 eura s DPH.

28. Súd v súlade s § 14 vyhlášky priznal súdnemu exekútorovi odmenu vo výške 33,19 eura.

29. Keďže súdny exekútor preukázal, že je platiteľom DPH, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady v zmysle ustanovenia § 196 Exekučného poriadku o túto daň vo výške 20 %, teda o 6,64 eura, a preto mu patrí 39,83 eura.

30. Podľa § 232 ods. 3 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

31. Podľa § 234 ods. 2 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

32. Podľa § 238 ods. 3 CSP, ak uznesenie ukladá povinnosť plniť, lehota na plnenie začína plynúť od doručenia uznesenia; jej uplynutím je uznesenie vykonateľné. Ak uznesenie neukladá povinnosť plniť, je ním subjekt viazaný doručením.

33. Z uvedeného vyplýva, že trovy exekučnej činnosti potrebné na účelné vymáhanie nároku predstavujú spolu 39,83 eura, ktoré oprávnený zaplatí súdnemu exekútorovi podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, nakoľko sám zavinil, že exekúcia musí byť zastavená.

Poučenie:

Proti výroku I. tohto uznesenia je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Proti výroku II. tohto uznesenia odvolanie nie je prípustné.